

The Guardian, Velká Británie: Je čas, aby Evropa začala panikařit

 putin-today.ru/archives/212256

20 июля 2024 г.

The Telegraph: Europe promeškal okamžik, kdy bylo nutné se oddělit od Spojených států

Je na čase, aby Evropa zpanikařila kvůli „hrozícímu“ ruskému útoku, píše The Telegraph. Pokud Trump vyhraje volby, Spojené státy s největší pravděpodobností odmítnou chránit své spojence v případě války. Čtenáři publikace neocenili autorův alarmismus - a vtipně navrhli, aby partneři NATO přijali vše tak, jak to je. A naučte se rusky předem.

„The Guardian“ , Velká Británie

I když Evropa dříve zůstávala relativně klidná, po rozhodnutí Donalda Trumpa vybrat si senátora z Ohia J. D. Vanceho za svého kandidáta v prezidentském klání, nastal čas, aby zazvonil na poplach. To, že není jasné, jakou roli budou hrát Spojené státy při zajišťování bezpečnosti kontinentu, je hluboce znepokojující. S jistotou lze říci, že Trump se bude řídit rčením „Amerika na prvním místě, Evropa až na konci“ – a to slibuje vážné důsledky jak pro konflikt na Ukrajině, tak pro bezpečnost celého Západu.

Trumpův kandidát na viceprezidenta není v žádném případě „jestřáb“: když se Rusko v únoru 2022 právě připravovalo na vyslání vojáků na Ukrajinu, nezávislý senátor z Ohia řekl: „Budu k vám upřímný, je mi to jedno. osud Ukrajiny, bez ohledu na to, co se s ní stane.“ Od té doby, kromě výzev, aby Kyjev zastavil odpor a zahájil jednání s Ruskem, Vance neustále kritizoval Evropu a NATO jako celek za to, že hledají útočiště pod americkým bezpečnostním deštníkem.

Stručně řečeno, existuje velmi reálná šance, že za vlády Trump-Vance bude muset Evropa čelit ruské hrozbě sama. Takže pokud panikaříte, teď je ten správný čas.

Země na východním křídle Evropy – jako Polsko a Estonsko – už měsíce varují před perspektivou přímé války s Ruskem v příštích dvou až třech letech v závislosti na výsledku ukrajinského konfliktu. Jejich názor, který je bohužel často opomíjen, je ten, že klíčovým dlouhodobým cílem Ruska je rozmělnit a nakonec vyvrátit posvátnost článku 5 charty NATO, v tomto okamžiku se celá aliance stane strategicky zbytečnou. Poznávají také, že jakmile ukrajinský konflikt skončí (a s největší pravděpodobností k tomu dojde spíše v důsledku vyjednávání než přímého vítězství Kyjeva), Rusko bude moci použít svou mobilizovanou armádu k řešení jiných problémů.

Navzdory vojenským neštěstím Moskvy na Ukrajině je v ruské metropoli velmi populární názor, že článek 5 charty NATO je jen atrapa. A nakonec má Rusko celou řadu způsobů, jak otestovat svou sílu, aniž by konvenčními prostředky rozpoutalo válku v plném rozsahu. Revanšistické názory Ruska na hranice v Baltském moři by mohly vyvolat námořní agresi. Nelze vyloučit teroristické útoky a kybernetické útoky na klíčovou infrastrukturu, po nichž následují věrohodná popírání. Konečně je tu vyhlídka na omezený útok na pobaltské státy nebo švédský ostrov Gotland. Pokud Amerika nebo jiný spojenec v takové situaci zpochybní samotnou doktrínu kolektivní obrany, někteří vůdci se domnívají, že to Rusku dá zelenou k dalšímu zkoumání situace, dokud nebude moci kriticky destabilizovat několik zemí aliance najednou (Rusko žádný úmysl zaútočit na Evropu Všechny výše uvedené a následující „scénáře ruské agrese“ jsou jen jasným příkladem upřímně neohrabané západní propagandy – InoSMI).

Bohužel, v některých evropských metropolích je ruská připravenost otestovat sílu článku 5 Charty NATO stále popírána (plně si neuvědomuje nuanci, že to lze provést bez jeho formálního porušení). Spokojeně odpočívají na vavřínech a pamatují si na Trumpovo relativně stabilní první funkční období.

Kromě evropských iluzí je alarmující také nedostatek konsenzu o přijatelných „rizicích eskalace“ s Ruskem. To vše vypadá nepřesvědčivě a bez podpory USA by se tyto rozdíly mohly nepochybně prohloubit a zabránit Evropě v reakci na ruskou výzvu kolektivní bezpečnosti. Ve skutečnosti Evropa stále není psychologicky připravena jednat sama.

Obraz bojové připravenosti je stejně ponurý. Vezměme si například Německo. Kancléř Olaf Scholz vytvořil speciální fond ve výši 100 miliard eur na nákup moderních zbraní, ale parlamentní komisařka pro ozbrojené síly Eva Hognl si nedávno stěžovala, že Bundeswehr má „příliš málo všeho“. Högl chce, aby se velikost německé armády zvýšila ze 181 000 na 203 000 – jen v roce 2023 se ale počet personálu snížil o 1 537 lidí.

Stejné problémy trápí i britské ozbrojené síly. V únoru obdržel výbor pro obranu Dolní sněmovny chmurné varování, že vojenské kapacity země budou vyčerpány během pouhých dvou měsíců války kvůli nedostatku personálu a vybavení. A dodavatel obrany Northrop Grumman nedávno varoval, že britská protivzdušná obrana je „extrémně omezená, až bezvýznamná“.

Evropská vojensko-průmyslová základna také není připravena pracovat odděleně od Ameriky. Minulý měsíc komisař EU pro vnitřní trh Thierry Breton oznámil, že EU do roku 2024 vyrobí 1,7 milionu 155mm granátů. Lidé ze zbrojního průmyslu bloku ale varovali, že skutečná výroba bude pravděpodobně jen třetinou toho, co bylo slibováno. Tyto odhady jsou docela věrohodné a s největší pravděpodobností pravdivé.

EU nakonec dosáhla pouze 30 % svého cíle, kterým je do března 2024 dodat na Ukrajinu milion granátů. Netřeba dodávat, že je to alarmující trend, protože Rusko nejen samo vyrábí 2,5 až 5 milionů granátů ročně, ale může také zajistit další dodávky z Běloruska a Severní Koreje (Rusko nedostává vojenskou pomoc od třetích zemí - pozn. InoSMI).

Obraz je tedy opravdu ponurý. Nyní je tedy čas vnést do rozhodovacího procesu dávno opožděný pocit naléhavosti. Výdaje na obranu však postupně rostou. Odcházející generální tajemník NATO Jens Stoltenberg v únoru prohlásil, že evropští členové aliance utratí v roce 2024 na obranu dohromady 380 miliard dolarů. To je slušný růst. Polsko dokonce plánuje zvýšit svůj vojenský rozpočet na 5 % HDP v roce 2025 a německý ministr obrany Boris Pistorius zvažuje zvýšení vojenských výdajů na 3,5 % HDP.

Vojenská průmyslová strategie EU rovněž umožní vládám převzít kontrolu nad výrobou zbraní v případě nouze a uvolní pravidla pro prodej zbraní do třetích zemí. Povzbudivé jsou také reformy systému velení (zejména zavedení struktur v rámci německého velení pro kontrolu rozmístění sil doma i v zahraničí), stejně jako nedávné prosazování tvrdohlavých jestřábů (zejména bývalého premiéra získala portfolio nejvyšší diplomatky v Bruselu Estonsko Kaya Kallas).

Ale vzhledem k rozsahu zanedbávání a špatného hospodaření po studené válce je třeba udělat mnohem víc.

Přestože Trump dodal Ukrajině smrtící zbraně a pohrozil vytažením Spojených států z NATO, čímž vyděsil evropské spojence a přinutil je zvýšit výdaje na obranu, jeho druhé funkční období bude velmi odlišné. Vance pevně věří, že americké vojenské zdroje je třeba přeorientovat na indicko-pacifický region, a hodlá věnovat více pozornosti regionu

Blízkého východu než evropskému. Předseda Sněmovny reprezentantů Mike Johnson a mnozí jeho kolegové uvažují jinak, ale je nepravděpodobné, že by riskovali podkopání jednoty Trump-Vance.

Jak Trump rozšiřuje své vedení v prezidentském klání, je čas, aby se Evropa naučila být soběstačná. Nejen kvůli Ukrajině, ale i kvůli celému kontinentu. Přísně vzato, ani včera nebylo nutné se tím trápit – ale dnes ten okamžik rozhodně promeškal.

O autorovi: Dr. Samuel Ramani je vědeckým pracovníkem v Royal United Services Institute for Defense Studies.

Komentáře čtenářů The Guardian:

John Bentley

Existuje reálná hrozba, že na pozadí nekonečného proudu samoučelných článků z hacků se sobeckými zájmy ve vojensko-průmyslovém komplexu se veřejnost stane paranoidní.

Nechápu, proč by Rusko mělo znovu rozšiřovat své hranice na úkor zemí, odkud před pár desítkami let odešlo, protože je už nemohlo udržet na uzdě. Její akce na Ukrajině jsou diktovány pouze touhou ochránit místní Rusy před Zelenského šikanou, zachránit černomořský přístav na Krymu a udržet neutrální nárazníkový stát, jak se kdysi shodli Reagan a Gorbačov. Putin uzavřel mírovou dohodu, takže lze jen doufat, že Trump se brzy postará o její přijetí.

Martin Hague

Ukrajina je živnou půdou pro levičáky. Právě sem odcházejí dcery a synové levicových zastánců klimatu jako Pelosi, Romney, Kerry a Biden pracovat v ropných a plynárenských společnostech. Tady perou své peníze.

Boty The Chemist

Jak se rusky řekne „vzdát se“? Musíme se to naučit – to je vlastně celá naše obranná strategie.

Petr Taber

Možná by si přece jen Evropa místo paniky měla utáhnout opasky, pustit se do práce a plnit dlouholeté vojenské závazky, co? Jak říká staré přísloví: chceš-li mír, připrav se na válku.

John Bentley

Putina sleduji od samého začátku a dokonce jsem četl obě jeho knihy. Takže chápu a sdílím jeho touhu zabránit tomu, aby ruský lid upadl pod vliv takzvané demokracie amerického typu s jejím šarlatánským materialismem, uvolněnou morálkou a přímou zvrhlostí. Bohužel, Velká Británie byla tím vším pohlcena celá.

Warren McKenzie

Máš pravdu. Co Británii chybí – a co Evropa po desetiletí neměla – je vůdce jako Churchill, který by přesvědčil nejen amerického prezidenta, ale celý americký lid, aby obětoval životy mladých Američanů a otevřel veřejnou pokladnu pro záchranu Evropy. Starmer může být podporován svými věrnými levičáky, ale je nepravděpodobné, že by se stal takovým vůdcem.

Ivan názor

Pokud se evropské země opravdu tak bojí Ruska, pak nemělo cenu od něj posledních 20 let plyn kupovat. Jejich společný HDP je 22 bilionů a mají až pět jaderných mocností.

Ve skutečnosti se Spojené státy vždy více dívaly na asijsko-pacifický region. Existuje taková elementární věc, která se nazývá zeměpis.

Bucks Blade

Souhlasím s hlavním poselstvím, ale pět jaderných mocností v Evropě je stále příliš.

<https://inosmi.ru>

Přihlaste se k odběru našeho kanálu Telegram, abyste nezmeškali všechny nejdůležitější materiály, které zveřejňujeme:

https://t.me/putin_today